

Thinget at fremsætte et Forslag til Lov om Oprettelse af Dødsesleiv i Finantsaaret 1878—79.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Forfættelse af 2den Behandling af: Forslag til Finantslov for Finantsaaret fra 1ste April 1878 til 31te Marts 1879.

Det Afssnit, som fattes under Forhandling, omfattede, hvad der vedrører Krigsministeriet, nemlig Lovforslagets § 9 Nr. 6 (se Tillæg A. Sp. 23—24), § 22 (se Tillæg A. Sp. 123—130), § 26 Nr. 22—25 (se Tillæg A. Sp. 167—170) og § 27 Nr. III. ø med de deril hørende Ændringsforslag paa Ændringsforslagslisten under Nr. 26 og 27, 103—127, 163—181 og 217 med de tilhørende Afssnit i Betænkningen Nr. 36, 132—153, 183—192 og 220 (se Tillæg B. Sp. 523—524, 541—546, 553—558, 563—564, 247—250, 369—380, 445—452, 481—484.)

Ordføreren (Holstein): Det første Ændringsforslag til § 22, nemlig Forslaget under Nr. 103, er et Ændringsforslag, stillet af Krigsministeren, om at lade Sagen for Direktørposten i Krigsministeriet falde bort, idet Krigsministeriet oplyser, at Direktøren er forflyttet, og at Posten ikke mere benyttes. I Forbindelse hermed staaer et andet Forslag, ligeledes af Krigsministeren, om at tilføie den forhenværende Direktørs nuværende Løn et Tillæg af 1,200 Kr. Udvalget har imidlertid ikke kunnet tiltræde det førstnævnte Forslag, ikke fordi man i og for sig vil gjøre nogen Indvending imod, at Posten ikke besættes, men fordi man ikke vil gaa ind paa, at Posten nedlægges. At Direktørposten under Krigsministeriet nedlægges, anser Udvalget for uheldigt, idet man nemlig derigennem kommer til at slaa en Tilstand fast, hvor det egentlig ordinært eller regelmæssigt bliver bestemt, at Krigsministeren maa være General eller i ethvert Fald maa være Landmilitær. Udvalget har forment, at Krigsministeren burde kunne være, ikke blot Landmilitær og Sømiliter, men endogaa muligvis en civil Mand, og det er netop Meningen med Direktørposten. Idet man altsaa nedlægger den, ligger deri en Anerkjendelse af, at vedkommende Minister skal være Landmilitær, hvilket man ikke kan erkjende for rigtigt. Det er en Selvfølge, at, fordi Posten bevares, og Pengene ikke bruges — der forlanges jo ikke, at Pengene skulle bruges — er denne Anerkjendelse eller denne Regel ikke slaaet fast, hverken fra Folkethingets Side eller i det Hele taget igjennem Lovforslaget, og saa er den fremtidige Ordning stillet fuldstændig frit. De andre Ændringsforslag har jeg ikke Meget at bemærke om. Ændringsforslaget under Nr. 104 staaer i Forbindelse med den hele Betragtning, som gjentagende har været fremhævet her fra

Folkethingets Side, nemlig den, at man ikke vil røre ved saadanne Forhold, saa længe Hærens Revision lader vente paa sig (N. P. Jensen: Maa jeg bede om Ordet). Ændringsforslaget under Nr. 109 er en gammel Bekjendt. Det vedrører den ifjor omtalte Leieafgift af en Bygning i Søgersborg. Det vil erindres, at der ifjor eller ifjorfor brændte en Bygning i Søgersborg, og i den Anledning overdrog Finantsministeriet til Krigsministeriet en anden Bygning, som Krigsministeriet fik uden at svare Leie af den. Folkethinget var den Gang ikke tilfreds dermed, og det blev fra Udvalgets Flertals Side foreslaaet at forandre dette Forhold. I Aar er hele Udvalget blevet enigt derom, og jeg haaber, at der fra Ministeriets Side ikke vil være Noget i Veien for, at optage denne Leie. De øvrige Ændringsforslag paa § 22 skal jeg ikke nærmere komme ind paa, da de enten ere bekjendte fra i Fjor eller ere saa begrundede i Betænkningen, at det ikke behøves, eller ogsaa er Udvalget enigt med Krigsministeren om dem. — Derimod skal jeg gaa over til at omtale Ændringsforslagene paa § 26. Der findes i Betænkningen en kort Indledning, hvor Flertallets Standpunkt i det Væsentlige er motiveret, idet man nemlig der udtaler, at saa længe der ikke foreligger nogen Udsigt til en Forsvarsplan, maa Flertallet staa paa det Standpunkt, det har indtaget gennem nærværende Betænkning og i den foreliggende Finantslov. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at der her maaske fra den anden Side foreligger en Slags Misforstaaelse eller eensidig Opfattelse af Flertallets Standpunkt. Jeg har nemlig gjentagne Gange hørt sige fra den anden Side, at der var mange Ting, som man ikke kunde sige vare i direkte Strid med den Plan, som Flertallet i dette Thing hidtil i Sessionerne 1873—74, 1874—75 og 1875—76 havde hævdede, og saadanne Foranstaltninger, som ikke vare i direkte Strid dermed, maatte man antage, at Folkethinget nu vilde give sit Samtykke til; saadanne Foranstaltninger, hvor igjennem den af Flertallet foreslaaede eller godtkjendte Forsvarsplan ikke blev præjudiceret, var der ingen Grund til at modsætte sig; thi den hele Udtalelse fra vor Side om, at man først maatte have en Forsvarsplan, inden man kunde gaa til saadanne Ting, kunde kun være dikteret af Omhu for den Plan, der er gjort gjældende fra vor Side. Jeg siger, at det er en noget ensidig Opfattelse af vor Hævdelse af Forsvarsplanens Betydning. Dens Betydning ligger nemlig ikke blot for os deri, at saalænge der ingen Forsvarsplan er, men der gjøres Skridt det ene efter det andet og foretages betydelige nye Bygningsarbejder eller nye Foranstaltninger paa Forsvarsvæsenets Omraade, kunde den af os godtkjendte Forsvarsplan derigennem blive præjudiceret; nei! den ligger deri, at saalænge vi overhovedet ikke have nogen Forsvarsplan, saa arbeides der i Blinde, og naar dette sker, saa arbeides der